

La Clara i la cura màgica

Hi havia una vegada una nena que es deia Clara.

Estava anant en cotxe perquè s'estava mudant, a un poblet que es deia Sant Boi.

Era l'any 2.000, i, la Clara no volia mudar-se.

-Jooo, mare ...No vull mudar-me!!! -Va dir la Clara.

-Tranquil·la que ja quasi estem, ja veuràs , t'agradarà molt i tenim una sorpresa per a tú·va dir la mare.

Llavors passades unes hores, per fi, van arribar.

Era una casa gran a prop de la muntanya de Sant Ramon.La Clara va quedar sense paraules perquè la casa era molt gran.

Llavors es van asseure a la taula i ella encara es preguntava quina seria la sorpresa. Els seus pares van posar una capsa a sobre de la taula,i, quan la Clara la va obrir, es va trobar a un hámster rus, li va fer moltíssima il·lusió, la va anomenar Blanqueta de nom i la va cuidar molt.

Dos anys després, quan la Clara ja s'havia acostumat a la seva nova casa, va descobrir que la Blanqueta, patia una malaltia molt greu, càncer, i la Clara es va posar molt trista i va deixar de menjar. Passava els dies tancada a la seva habitació.

Es va quedar adormida i va tenir un somni, una veu li va dir que hi havia una cura per la seva hámster: una flor lila, una pipa de la carbassa màgica i un gran cor, i la veu va desaparèixer.

Quan es va despertar, de cop i volta va començar a buscar i per l'ordinador va trobar la flor que buscava però estava a una muntanya molt llunyana, i es va posar molt trista, però llavors es va fixar en un test que hi havia a la cuina, la planta que tenia era la flor lila! La va agafar i com li havien dit en el somni, va agafar el pètals i els va posar en aigua. A continuació, va començar a buscar la carbassa, però no la va trobar, ni a casa ni a l'ordinador. Es va posar a plorar, mai trobaria aquella carbassa! Llavors va sortir a respirar va veure al pare a l'hort, la Clara el va saludar i es va fixar que hi havia...una carbassa! Era la Carbassa màgica! Va distreure al pare i va agafar la carbassa, la va tallar i va agafar les pipes i les va posar en aigua amb els pètals.

La hámster ja s'ho havia menjat tot, només faltava el cor, però, què era el cor?

Ho va buscar per tot arreu i no el va trobar.

Després de plorar va anar amb la Blanca (la hámster) i la va abraçar plorant, li va caure una llàgrima a sobre la hámster i de cop i volta li va olorar la mà, la Clara es va eixugar les llàgrimes i va entendre que el cor era l'amistat.

La hámster es va recuperar i van viure totes dues, felices per sempre.

Vet aquí un gos, vet aquí un gat, aquest conte s'ha acabat!

Ma del MAR ROSALES ANDRADES